

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 296/2020-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. júna 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Libora Duľu a Ladislava Duditsša (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] [REDAKČNÝ ZNAČENIE] [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpenej advokátom JUDr. Petrom Harakálym, Mlynská 28, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 7 Cdo 69/2017-257 z 12. decembra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Obsah ústavnej sťažnosti, sťažostná argumentácia a návrh rozhodnutia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. apríla 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] [REDAKČNÝ ZNAČENIE] [REDAKČNÝ ZNAČENIE] (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)

a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 7 Cdo 69/2017-257 z 12. decembra 2018 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

2. Ústavná sťažnosť po jej doručení nebola pridelená sudcovi spravodajcovi v súlade s Dodatkom č. 1 k Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. marca 2018 do 28. februára 2019 a čl. X bodom 2 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“). Plénum ústavného súdu prijalo 16. októbra 2019 dodatok č. 1 k rozvrhu práce. V zmysle čl. X bodu 5 písm. c) rozvrhu práce bola vec sťažovateľky 17. októbra 2019 prerozdelená a náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov pridelená sudcovi spravodajcovi Ladislavovi Duditšovi, ktorý je v zmysle čl. II bodu 3 rozvrhu práce členom štvrtého senátu ústavného súdu pracujúceho v zložení Miroslav Duriš (predseda senátu), Libor Duľa a Ladislav Duditš (členovia senátu).

3. Z obsahu ústavnej sťažnosti a priložených príloh vyplýva, že sťažovateľka sa ako žalobkyňa domáhala proti žalovanej Allianz – Slovenskej poisťovni, a. s. (ďalej len „poisťovňa“), zaplata náhrady škody, a to z titulu bolestného a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia a zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia s príslušenstvom. Okresný súd Trnava (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom sťažovateľke priznal sumu 4 265,99 eur z titulu bolestného, sumu 8 904,22 eur z titulu náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia a sumu 890,24 eur z titulu zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia.

4. Na odvolanie oboch strán konania Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) potvrdil rozsudok okresného súdu a sťažovateľke priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 84 %.

5. Sťažovateľka podala proti rozhodnutiu krajského súdu dovolanie, ktoré odôvodnila podľa § 421 ods. 1 písm. b) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“). Sformulovala tri dovolacie otázky, ktoré podľa jej

názoru neboli doteraz v praxi dovolacieho súdu riešené. Prvá otázka sa týkala neprimerane vysokého priznania miery spoluzavinenia zo strany sťažovateľky ako poškodenej. Krajský súd zhodne s okresným súdom sťažovateľke pričítali 90 % podiel miery zavinenia na vzniku dopravnej nehody, ktorej následkom utrpela škodu na zdraví a ktorej náhrada bola predmetom konania pred všeobecnými súdmi. Konajúce súdy nesprávne vyhodnotili rozsah porušenia povinností vodiča motorového vozidla vo vzťahu k rozsahu porušenia povinností sťažovateľky ako chodkyne, ktorá mala postavenie slabšieho subjektu cestnej premávky. Druhá dovolacia otázka sa týkala rozsahu zvýšenia nároku na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia podľa § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 437/2004 Z. z.“). Všeobecné súdy priznali sťažovateľke zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 10 %, pričom nesprávne vyhodnocovali skutočnosti, či sťažovateľka bola pred úrazom mimoriadnym spôsobom zapojená do niektorej oblasti spoločenského života alebo či ju úraz vyradil zo života. Treťou otázkou sťažovateľka poukázala na nesprávne právne posúdenie vzniku nároku na úrok z omeškania z uplatneného nároku na náhradu škody, keď jej konajúce súdy úrok z omeškania nepriznali.

6. Najvyšší súd podané dovolanie napadnutým rozhodnutím odmietol z dôvodu podľa § 447 písm. f) CSP, t. j. dovolateľka nevymedzila uplatnený dovolací dôvod spôsobom podľa § 432 CSP, a z dôvodu podľa § 447 písm. c) CSP, t. j. pre neprípustnosť dovolania danú nedostatkom závislosti rozhodnutia odvolacieho súdu od kladenej otázky.

7. V ústavnej sťažnosti sťažovateľka namieta, že napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia prípustnosti podaného dovolania, keď najvyšší súd uviedol, že dovolateľka namietala skutkový stav veci, a nie jeho právne posúdenie

(vo vzťahu k prvým dvom dovolacím otázkam), a vo vzťahu k poslednej dovolacej otázke sa dovolací súd zaoberal otázkou, ktorú dovolateľka ani nenaformulovala, a vecne sa podaným dovolaním odmietol zaoberať. Najvyšší súd odoprel sťažovateľke právo na podanie mimoriadneho opravného prostriedku a právo na vecné posúdenie podaného dovolania.

8. Sťažovateľka nesúhlasí so závermi najvyššieho súdu týkajúcimi sa nenamietania právneho posúdenia, ale iba skutkového posúdenia prejednávanej veci. Sťažovateľka nerozporovala zistený skutkový stav, ale jeho právne posúdenie, čo najvyšší súd prehliadol a bez zjavného dôvodu odmietol vecne na položené otázky odpovedať.

9. Čo sa týka posúdenia tretej dovolacej otázky, podľa názoru sťažovateľky najvyšší súd neprípustným spôsobom pozmenil otázku formulovanú dovolateľkou a vyhodnotil ju ako nesúvisiacu s prejednanou vecou, čo viedlo k odmietnutiu jej dovolania mimo zákonného rámca posúdenia prípustnosti dovolania.

10. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd rozhodol nálezom takto:

„1. Najvyšší súd SR uznesením č. k. 7Cdo/69/2017 – 257 zo dňa 12.12.2018 porušil základné právo sťažovateľky [REDAKOVANÉ], na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivý súdny proces podľa článku 6 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu SR č. k. 7Cdo/69/2017 – 257 zo dňa 12.12.2018 sa zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu na ďalšie konanie

3. Sťažovateľke [REDAKOVANÉ], priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 415,51 Eur, ktorú je Najvyšší súd SR povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu JUDr. Petra Harakályho, advokáta, do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

11. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

12. Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

14. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

15. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

16. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

17. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

18. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh ústavný súd ustálil, že jej podstatou je tvrdené porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu z dôvodu, že najvyšší súd sa odmietol meritórne zaoberať dovolaním podaným sťažovateľkou a bez zákonného dôvodu ho odmietol pre jeho neprípustnosť. Najvyšší súd podľa názoru sťažovateľky nesprávne posúdil dovolacie otázky formulované sťažovateľkou, keď konštatoval, že sťažovateľka jednak rozporuje skutkovú stránku veci, čo nemožno subsumovať pod dovolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, a v dovolacom konaní žiada vyriešiť právnu otázku, ktorá nesúvisí s prejednávanou vecou.

19. Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti sťažovateľky zistil, že je daná jeho právomoc, sťažovateľka je zastúpená advokátom, ústavná sťažnosť má

náležitosti ustanovené zákonom, je prípustná, bola podaná včas a oprávnenou osobou; ústavný súd však z materiálneho hľadiska musel skonštatovať jej zjavnú neopodstatnenosť.

20. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 dohovoru nie je zásadná odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97), a preto ich porušenie skúma spoločne (IV. ÚS 195/07, II. ÚS 7/97).

21. Ústavný súd stabilne judikuje, že otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu (napr. IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 499/2011, IV. ÚS 161/2012, II. ÚS 98/2017). Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je vnímaná ústavným súdom primárne ako otázka interpretácie (obyčajného) zákona a v tomto smere sa najvyššiemu súdu ponecháva značná autonómia s tým, že vyriešenie tejto otázky samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení práva sťažovateľa (napr. II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016), samozrejme za predpokladu, že ide o riešenie ústavne udržateľné.

22. Úlohou ústavného súdu v konkrétnom prípade je posúdiť súlad napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu v kontexte zaručenia práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie. Na tento účel sa ústavný súd oboznámil s obsahom napadnutého rozhodnutia, ktorým najvyšší súd odmietol dovolanie podané sťažovateľkou ako neprípustné, ako aj s dovolaním podaným sťažovateľkou 20. decembra 2016 na okresnom súde.

23. Sťažovateľka v podanom dovolaní sformulovala tri dovolacie otázky. Prvá otázka sa týkala posúdenia spoluzavinenia sťažovateľky ako poškodenej na vzniknutej škode. Podľa jej názoru krajský súd nesprávne právne posúdil mieru jej spoluzavinenia, len minimálne prihliadol na porušenie právnych povinností zo strany vodiča motorového vozidla a neprihliadol na nepomerne väčšiu zraniteľnosť chodca. Sťažovateľka uzavrela, že táto právna otázka v praxi dovolacieho súdu nebola riešená.

24. Vo vzťahu k druhej dovolacej otázke uviedla, že krajský súd pri posudzovaní zvýšenia nároku na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia nesprávne kládol mimoriadny dôraz na to, v akej miere bola sťažovateľka pred poškodením zdravia zapojená do rôznych oblastí života, ale správne mal prihliadať na to, ako poškodenie jej zdravia zredukovalo možnosti jej uplatnenia v budúcnosti. Krajský súd priznal sťažovateľke zvýšenie o 10 %, a to na základe uznania invalidity sťažovateľky, pričom maximálny zákonný rámec je zvýšenie o 50 %. Kritérium invalidity pritom odôvodňuje priznať zvýšenie aj v maximálnej výške 50 % ako dôvod hodný osobitného zreteľa podľa § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z. z. Podľa sťažovateľky krajský súd nesprávne a v rozpore s § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z. z. posúdil, že miera zvýšenia presahujúca 10 % je vyhradená osobám, ktoré pred úrazom boli mimoriadnym spôsobom zapojené do niektorej oblasti spoločenského života, resp. len ak úraz poškodeného úplne vyradil zo života. Rovnako ako v prípade prvej otázky sťažovateľka uviedla, že táto právna otázka v praxi dovolacieho súdu nebola riešená.

25. Vo vzťahu k uvedeným dvom dovolacím otázkam najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí uviedol, že sa týkajú posúdenia skutkovej stránky veci, a preto nie sú spôsobilé založiť prípustnosť dovolania, ako to vyžaduje § 421 ods. 1 CSP (bod 7 napadnutého rozhodnutia). Ďalej uviedol, že právne posúdenie veci je činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu pod príslušnú právnu normu. Dovolanie podané pre nesprávne právne posúdenie veci nemožno odôvodniť spochybnením skutkových záverov odvolacieho súdu a rovnako ani namietaním nedostatku dôvodov vedúcich k rozhodnutiu vo veci, čo zakladá dôvod zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP, ktorý ale nebol dovolateľkou uplatnený (bod 10 napadnutého uznesenia).

26. Ústavný súd konštatuje, že záver najvyššieho súdu vo vzťahu k prvým dvom dovolacím otázkam je ústavne udržateľný. Formulácia, ako aj podradenie jednotlivých argumentov pod konkrétne dôvody prípustnosti dovolania je v kompetencii dovolateľa, ktorý musí byť zo zákona povinne právne zastúpený. Táto požiadavka sa premieta do viazanosti uvádzaných dovolacích dôvodov dovolacím súdom. V tomto prípade aj ústavný súd musí konštatovať, že uvádzané námietky nemožno subsumovať pod právne

posúdenie veci. Posúdenie miery spoluzavinenia poškodenej je vecou skutkovou, právnym posúdením je vyriešenie otázky, či súd vôbec pripustí mieru spoluzavinenia a bude aplikovať tomu zodpovedajúcu právnu normu, avšak konečný výsledok týkajúci sa rozsahu spoluzavinenia je výsledkom vyhodnotenia skutkových okolností. K týmto otázkam zaujal názor (pri rovnakej hmotnoprávnej úprave) aj Najvyšší súd Českej republiky v rozhodnutí sp. zn. 25 Cdo 91/2010: *„Konečná úvaha o tom, nakoľko sa na spôsobení škody podieľali jednotliví účastníci nehody, a teda v akom rozsahu za škodu zodpovedajú, závisí vždy od skutkových okolností konkrétneho prípadu a od porovnania všetkých okolností, ktoré mohli mať a mali vplyv na výsledok. Zovšeobecnenie, tj. vytvorenie obecného pravidla aplikovateľného na iné obdobné prípady, je spravidla vylúčené.“* Práve takéhoto zovšeobecnenia sa sťažovateľka podľa názoru ústavného súdu domáhala. Jednak to nie je celkom možné vzhľadom na širokú škálu a špecifickosť konkrétnych prípadov a s prihliadnutím na uvedené by išlo o prípadné zovšeobecňovanie skutkových okolností prípadu, čo v prípade ich nesprávneho vyhodnotenia nezakladá dovolací dôvod podľa § 421 CSP (nesprávne posúdenie veci), ale mohlo by založiť vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP.

27. Podobne aj určenie zovšeobecňujúceho pravidla, čo možno chápať ako dôvody osobitného zreteľa, ktoré odôvodňujú zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia až do maximálnej výšky 50 %, je posudzovaním konkrétnych okolností prípadu. Právnym posúdením je záver o tom, či sú tu zákonné predpoklady na zvyšovanie tejto náhrady. Konkrétny výsledok už nezávisí od aplikácie tej-ktorej právnej normy, ale od vyhodnotenia skutkových okolností na strane poškodeného. Nedostatky v odôvodnení rozhodnutia, ktorým odvolací súd vyslovil konkrétny výsledok, môžu, ako skonštatoval aj najvyšší súd, založiť dovolacie dôvody podľa § 420 písm. f) CSP.

28. Tretia dovolacia otázka bola formulovaná tak, že sťažovateľka nárok na priznanie úroku z omeškania z uplatnenej náhrady škody odvádzala od objektívnej zodpovednosti za zavinenie, keďže išlo o zodpovednosť prevádzateľa motorového vozidla podľa § 427 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“). Poistovňa ako subjekt povinný plniť náhradu škody odoprela toto

plnenie z dôvodu, že trestné konanie proti vodičovi ako osobe zodpovednej za vznik škody nebolo ukončené, a preto nemožno ustáliť rozsah jeho zodpovednosti. Sťažovateľka je toho názoru, že stanovenie zodpovednosti vodiča v trestnom konaní nemá vplyv na povinnosť poisťovne plniť náhradu škody, a preto aj písomné vysvetlenie poisťovne podané sťažovateľke neobstojí. Z toho vyplýva, že nárok na priznanie úroku z omeškania mal byť podľa sťažovateľky posúdený v zmysle § 563 Občianskeho zákonníka, t. j. škodca je povinný škodu nahradiť prvý deň po tom, čo ho o to veriteľ požiadal. Navyše sa sťažovateľka domnieva, že obsah poskytnutého písomného odopretia plnenia poisťovňou nezodpovedal riadnemu splneniu povinnosti poisťovne podľa § 11 ods. 6 a 8 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o povinnom zmluvnom poistení“). V zmysle uvedených ustanovení nárok na priznanie úroku z omeškania poškodenému vznikne, ak poisťovateľ do troch mesiacov neposkytne poškodenému písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré znížil alebo odmietol poskytnúť uplatňované poistné plnenie.

29. Najvyšší súd k tejto dovolacej otázke uviedol, že takto formulovaná dovolacia otázka sa javí ako akademická. Zákon o povinnom zmluvnom poistení je *lex specialis* k Občianskemu zákonníku, ktorý je generálnou normou upravujúcou úroky z omeškania, pričom nástup omeškania poisťovne za iných než v zákone o povinnom zmluvnom poistení ustanovených podmienok vylučuje. Pre posúdenie vzniku nároku na úhradu úrokov z omeškania sa preto uplatní uvedený zákon o povinnom zmluvnom poistení a súd v tomto smere bude skúmať splnenie, resp. nesplnenie podmienok podľa § 11 ods. 8 v spojení s § 11 ods. 6 zákona o povinnom zmluvnom poistení (bod 8 napadnutého rozhodnutia). Nespokojnosť sťažovateľky s obsahom písomného vyjadrenia poisťovne nemá vplyv na posúdenie, či si poisťovňa povinnosť podľa § 11 ods. 8 zákona o povinnom zmluvnom poistení splnila. Na základe uvedeného najvyšší súd odmietol podané dovolanie podľa § 447 písm. c) CSP.

30. Vo vzťahu k vyriešeniu dovolateľkou nastolenej tretej dovolacej otázky najvyšším súdom ústavný súd udáva, že najvyšší súd nepozmenil dovolaciu otázku, ale poukázal na to, že otázka položená dovolateľkou v podstate nemá súvis s prejednávanou

vecou, pretože posúdenie nároku žalobkyne (sťažovateľky) na náhradu úrokov z omeškania závisí od splnenia povinnosti podľa § 11 ods. 6 a 8 zákona o povinnom zmluvnom poistení, ktorého aplikácie a výkladu sa nastolená dovolacia otázka nedotýka.

31. Ústavný súd v zásade nie je oprávnený jednak posudzovať správnosť právnych záverov všeobecných súdov (I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05) a rovnako neposudzuje správnosť vyhodnotenia prípustnosti dovolania dovolacím súdom (IV. ÚS 87/2019, IV. ÚS 80/2019). Účastníkovi konania v záujme rešpektovania čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru musí byť poskytnutá súdna ochrana v rámci posúdenia napadnutého dovolacieho konania ako celku.

32. Vzhľadom na uvedené závery napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu podľa názoru ústavného súdu spĺňajú ústavnoprávnu požiadavku riadneho poskytnutia súdnej ochrany v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

33. Ústavný súd preto konštatuje, že napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu nedošlo k porušeniu sťažovateľkinho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

34. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júna 2020

Miroslav DURÍŠ
predseda senátu